

Asae se juca în fața casei când
mama a ieșit și i-a spus:

— Asae, mă duc până la bancă.
Am să mă întorc repede.

— Și Aya?

— Tocmai a adormit. Dar mă
întorc înainte să se trezească.

— Bine. Pa, mami!

Mama a plecat în grabă.

Dar, nu după multă vreme,
din casă s-a auzit plânsul
surorii ei mai mici.

Asae a sărit să deschidă
ușa și surioara ei, Aya, a ieșit
în picioarele goale. Asae
a încălțat-o și i-a spus:

— Gata, nu mai plânge!
Hai să ne jucăm împreună!
Aya s-a oprit din plâns.

Nu după mult timp, sora cea mică a dat să plece singură la plimbare.

— Hei, unde te duci? Stai aici! i-a spus Asae și a luat-o de mână. Mâna lui Aya era mică și moale.

Așa cum stătea acolo în picioare, cu surioara de mână, Asae se simțea de parcă s-ar fi făcut dintr-odată mai mare.

Asae a scos din buzunar
o bucată de cretă și a
desenat pe jos două linii.

— Aya, hai să ne jucăm de-a
trenul! Uu, uuu! Ciu-ciu-ciu!

— Ciu-ciu-ciu! a râs Aya
și a alergat veselă pe liniile
de cretă. Ciu-ciu-ciu!

— Așteaptă puțin! Încă n-am
terminat de desenat, a spus Asae.

